

Приказка за паяка.

Лѣто топло. Народили се комари млади, стари, мухи и мушици, да смущаватъ хорскитѣ душици. Да брѣмчатъ да хапятъ, и да мжчатъ. Топла кръвь да смучатъ.

Чулъ туй нѣщо на тавана прашень, паякътъ войникъ безстрашенъ. Мрѣжи тѣнки той исплѣлъ, навсѣдѣ ги разпротрѣлъ и вѣвъ жгѣла се сврѣлъ.

Уловила се мушица — смучи-крѣвчица. Скочи паякътъ, крила и скуби иска мигомъ да я махне и погуби.

Но примоли се мушица за нещастна си душица, и за мили си дечица:

— Паякъъ страшенъ, въ Боже име, — пощади ме — хиляди сираци малки ще оставя слаби, жалки.

Паякъъ горди се смилилъ, на мухата опростилъ.

Подплашената мушица смучи-крѣвчица, литна бѣрзо по свѣта, и високо забрѣмча: „Ей ви мухи и мухички, чуйте всички! Вий комари, крѣвопийци стари, крийтѣ се кой дѣ свари. Паякъъ мрѣжи е изплель, нашто плѣме да изтреби се заклель.

Разбрѣмчали се мухи, мухички и комари, млади стари, изпокрили се, кой дѣ свари.

Врѣме много се протака, паякътъ напраздно чака, гости никой му не иде, комаръ муха, не съзира нийдѣ, нийдѣ. . .

Викна той единъ Щурець свирецъ. — Щурче-свирче, иди бѣрзо да разгласишъ по свѣта, паякътъ стигна смъртъта. Ужъ въ града сж го викнали и главата му земали. Некъ туй чуютъ всички, всички, — комари, мухи, мухички.

Трѣгналъ щурець по свѣта, и разнесълъ той вѣстъта на паяка за смъртъта.

— Ей ви мухи и комари, радость нося ви голѣма, паякътъ го вече нѣма.

Разбрѣмчали се мухи комари, млади стари, разбрѣмчали се излѣли и вѣвъ мрѣжитѣ се вплели.